10 Φεβρουαρίου 2025

Ο Μάξιμος Χαρακόπουλος για το θαύμα της Ορθοδοξίας στη μαρτυρική Κύπρο

/ Γενικά Θέματα

Ο Γενικός Γραμματέας της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας (ΔΣΟ), Μέλος της Βουλής των Ελλήνων, δρ Μάξιμος Χαρακόπουλος ήταν ο κεντρικός ομιλητής στην καθιερωμένη Γιορτή των Γραμμάτων και την τελετή κοπής της Βασιλόπιτας της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας.

Στην ομιλία του με θέμα: «Ο ελληνισμός μπροστά στις προκλήσεις του νέου διεθνούς περιβάλλοντος», ο Μάξιμος Χαρακόπουλος τόνισε:

«Οφείλουμε ως ελληνισμός να ενισχύσουμε τις παραδόσεις μας, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά μας, την χριστιανική μας ταυτότητα. Και να τα αξιοποιήσουμε με εξωστρέφεια. Όπως κάνουμε ως Διακοινοβουλευτική Συνέλευση Ορθοδοξίας με την εκστρατεία μας για την ανάδειξη των χριστιανικών αξιών στην Ευρώπη, που τελούν υπό την επίθεση της woke ατζέντας και ενός θολού πολυπολιτισμού. Όπως κάνουμε με την αλληλεγγύη μας προς τους χριστιανούς αδελφούς μας στην Συρία και σε όλη την Μέση Ανατολή που κινδυνεύουν με διωγμό από τις πατρογονικές τους εστίες».

Την Βασιλόπιτα ευλόγησε ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος, ενώ παραβρέθηκαν οι βουλευτές της Βουλής των Αντιπροσώπων της Κύπρου, και μέλη της κυπριακής κοινοβουλευτικής αντιπροσωπείας στην ΔΣΟ κ.κ. Πανίκος Λεωνίδου, Ηλίας Μυριάνθους, Μαρίνος Μουσιούττας και Ευθύμιος Δίπλαρος, ο Έξαρχος του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων κ. Τιμόθεος, ο Πρόεδρος του Τμήματος Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας, τ. Πρόεδρος και Κοσμήτορας της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ, κ. Χρήστος Οικονόμου, οΑντιπρύτανης κ. Παναγιώτης Αγγελίδης, η αναπληρώτρια κοσμήτορας Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών κα Ιουλία Παπαγεωργίου,, ο καθηγητής κ.Αιμίλιος Σολομού, οι λέκτορες κα Φωτεινη Δράκουκαιπ. Παρασκευάς Αγάθωνος, ο Πρέσβης ε.τ. κ. Χαράλαμπος Χριστοφόρου, ο Στρατηγικός Αναλυτής δρ Νίκος Λυγερός, η κα Όλγα Παπαδούλη εκπρόσωπος της υπουργού Παιδείας κ. Αθηνάς Μιχαηλίδου, πανεπιστημιακοί, προπτυχιακοί και μεταπτυχιακοί φοιτητές.

Το θαύμα της Ορθοδοξίας

Ο επικεφαλής της ΔΣΟ στην ομιλία του επισήμανε ότι «κάθε φορά που έρχομαι στην γλυκεία χώρα, κατά τον Λεόντιο Μαχαιρά, δεν σας κρύβω ότι αναπτερώνεται το ηθικό μου. Παρά το γεγονός ότι η μισή σχεδόν Κύπρος είναι σκλαβωμένη, για πάνω από μισό αιώνα, ότι ο στρατός του Αττίλα εξακολουθεί να μολύνει τα χώματα που αγίασαν απόστολοι, άγιοι και μάρτυρες, η Κυπριακή Δημοκρατία δείχνει μια αξιοζήλευτη ζωτικότητα. Και πρέπει να αποτελεί παράδειγμα και για την Ελλάδα σε πολλούς από τους τομείς της οικονομίας και της διοίκησης». Και πρόσθεσε ότι «θα ήμουν, όμως, άδικος αν περιόριζα τον θαυμασμό μου στα επιτεύγματα του κυπριακού οικονομικού τομέα. Γιατί, ταυτόχρονα, διαχρονικά με εντυπωσιάζει και η βαθιά θρησκευτική πίστη των Κυπρίων. Ο δυνατός δεσμός που διατηρούν με την Ορθοδοξία και τις παραδόσεις της, οι γεμάτες εκκλησίες, η συμμετοχή πολλών νέων στα εκκλησιαστικά δρώμενα. Εξάλλου, αυτό το ιστορικό θαύμα της διατήρησης του ελληνισμού σε αυτήν την εσχατιά της Μεσογείου, δίπλα ακριβώς από την ασιατική και αφρικανική ήπειρο, οφείλεται δίχως άλλο στην Ορθοδοξία. Αυτή, άλλωστε, διαφύλαξε και την ταυτότητα σύμπαντος του ελληνισμού κατά την μακρά περίοδο της τουρκοκρατίας και της ενετοκρατίας».

Χωρίς ψευδαισθήσεις απέναντι στην Τουρκία

Ο Μάξιμος Χαρακόπουλος τόνισε ότι «ως ελληνισμός οφείλουμε κατ’ αρχάς να μην τρέφουμε ψευδαισθήσεις ότι με την Τουρκία μπορεί να λειτουργήσει ο κατευνασμός, ανεξάρτητα αν είναι απαραίτητο να διατηρούμε διαύλους συζήτησης και συνεννόησης. Ούτε, επίσης, να θεωρούμε ότι αν μόνοι μας δεν αντισταθούμε θα έλθουν κάποιοι τρίτοι να μας σώσουν και να μας προστατέψουν. Δυστυχώς, οι διεθνείς σχέσεις είναι σχέσεις συμφερόντων και συχνά ωμού ρεαλισμού. Το πάθημα, άλλωστε, της Μικράς Ασίας, αλλά και η εισβολή του 1974 στην Κύπρο πρέπει να αποτελεί για εμάς διαχρονικό μάθημα». Συνέχισε λέγοντας ότι απέναντι στην τουρκική επιθετικότητα χρειάζεται «συντονισμός μεταξύ Ελλάδος και Κύπρου» ως ενιαίος χώρος, «αναβάθμιση των αμυντικών ικανοτήτων Ελλάδας και Κύπρου», ακόμη «αν χρειάζεται ας μειώσουμε λίγο το βούτυρο για να αυξήσουμε τα κανόνια, γιατί είναι τα κανόνια που μας κατοχυρώνουν την ελευθερία μας», «δίκτυο συμμαχιών».

Κατέληξε δε ότι «όλα τα παραπάνω, όμως, για να έχουν αποτέλεσμα πρέπει να εδράζονται σε ένα υψηλό και ακμαίο ηθικό, το οποίο μπορεί να προσφέρει πρωτίστως η συνείδηση της μακράς ιστορίας μας και η ανάδειξη των αξιών της πίστης μας. Τα στοιχεία, δηλαδή, που συγκροτούν την ταυτότητά μας. Για να πολεμήσει κάποιος πρέπει να γνωρίσει πρωτίστως τι έχει να χάσει αν δεν πολεμήσει. Και η απάντηση είναι τον ίδιο του τον εαυτό».

Αναλυτικά η ομιλία του ΓΓ της ΔΣΟ δρ Μάξιμου Χαρακόπουλου στη Γιορτή των Γραμμάτων και την τελετή κοπής της Βασιλόπιτας της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας

με θέμα «Ο ελληνισμός μπροστά στις προκλήσεις του νέου διεθνούς περιβάλλοντος»:

Πανιερώτατε,

Σεβασμιώτατε

Κύριοι Βουλευτές,

Κυρία και κύριε Αντιπρύτανη,

Κύριε πρέσβη,

Κυρίες και κύριοι καθηγητές,

Αγαπητοί φοιτητές

φίλες και φίλοι,

Εύχομαι σε όλους καλή χρονιά, με υγεία, οικογενειακή ευτυχία και δημιουργική διάθεση. Κυρίως εύχομαι στην πατρίδα – εννοείται ότι Ελλάδα και Κύπρος είναι μια πατρίδα – ευημερία, ανάπτυξη και ειρήνη. Γιατί, όταν είναι καλά η πατρίδα είμαστε και όλοι εμείς καλά.

Θα ήθελα πριν σας αναπτύξω κάποιες σκέψεις για τη διεθνή κατάσταση και τις προκλήσεις που ενσκήπτουν για τον ελληνισμό να ευχαριστήσω εκ βάθους καρδίας τον αξιότιμο καθηγητή, πρώην κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, και Πρόεδρο του Τμήματος Θεολογίας Λευκωσίας, τον κ. Χρήστο Οικονόμου, για την μεγάλη τιμή να κληθώ στην Κύπρο, και να βρεθώ μαζί σας.

Κάθε φορά που έρχομαι στην γλυκεία χώρα, κατά τον Λεόντιο Μαχαιρά, δεν σας κρύβω ότι αναπτερώνεται το ηθικό μου.

Παρά το γεγονός ότι η μισή σχεδόν Κύπρος είναι σκλαβωμένη, για πάνω από μισό αιώνα, ότι ο στρατός του Αττίλα εξακολουθεί να μολύνει τα χώματα που αγίασαν απόστολοι, άγιοι και μάρτυρες, η Κυπριακή Δημοκρατία δείχνει μια αξιοζήλευτη ζωτικότητα. Και πρέπει να αποτελεί παράδειγμα και για την Ελλάδα σε πολλούς από τους τομείς της οικονομίας και της διοίκησης.

Διαπιστώνω, για παράδειγμα, κατά τις συχνές επισκέψεις μου, την γοργή ανάπτυξη που καταγράφει η Κυπριακή Δημοκρατία, η οποία αποτυπώνεται στον οικοδομικό οργασμό, στην αύξηση των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, στην άνοδο του βιοτικού επιπέδου των Κυπρίων, που αναμφίβολα είναι από τα υψηλότερα σε όλον τον ευρωπαϊκό χώρο.

Και αξίζουν θερμά συγχαρητήρια σε όλους τους αρμοδίους για το θαύμα αυτό, αλλά και στους ίδιους τους Κυπρίους που πάντοτε με πνεύμα ανοικτό, κοσμοπολίτικο και δραστήριο διανοίγουν δρόμους με τις επιχειρηματικές τους ιδέες και καθιστούν το νησί πόλο έλξης για ντόπιους και ξένους επενδυτές.

Ανάμεσα σε αυτές τις επιτυχίες συγκαταλέγω και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, στα οποία σπουδάζουν και πολυάριθμοι ελλαδίτες φοιτητές. Εκεί που εμείς, στην Ελλάδα, με αγκυλώσεις του παρελθόντος μείναμε απελπιστικά πίσω, η μικρή Κύπρος προχώρησε πολύ μπροστά και με εξαιρετικά αποτελέσματα.

Θα ήμουν,όμως, άδικος αν περιόριζα τον θαυμασμό μου στα επιτεύγματα του κυπριακού οικονομικού τομέα. Γιατί, ταυτόχρονα, διαχρονικά με εντυπωσιάζει και η βαθιά θρησκευτική πίστη των Κυπρίων.

Οδυνατός δεσμός που διατηρούν με την Ορθοδοξία και τις παραδόσεις της, οι γεμάτες εκκλησίες, η συμμετοχή πολλών νέων στα εκκλησιαστικά δρώμενα.

Εξάλλου, αυτό το ιστορικό θαύμα της διατήρησης του ελληνισμού σε αυτήν την εσχατιά της Μεσογείου, δίπλα ακριβώς από την ασιατική και αφρικανική ήπειρο, οφείλεται δίχως άλλο στην Ορθοδοξία.

Αυτή, άλλωστε, διαφύλαξε και την ταυτότητα σύμπαντος του ελληνισμού κατά την μακρά περίοδο της τουρκοκρατίας και της ενετοκρατίας. Άνευ της ορθοδόξου ομολογίας, ο Έλληνας που αλλαξοπιστούσε μεταστρεφόταν σε Τούρκο ή Λατίνο. Έχανε αργά ή γρήγορα την συνείδηση της εθνικής του καταγωγής.

Αυτό είναι καταγεγραμμένο στο εθνικό μας DNA, και όσες μεταλλάξεις και αν επιχειρούνται από διάφορους κύκλους, δεν αλλάζει.

Και αποτελεί για μένα μεγάλη τιμή ότι απευθύνομαι σήμερα και σε καθηγητές Θεολογίας, που καθήκον και αποστολή τους είναι να μεταλαμπαδεύουν στους νεωτέρους το πνεύμα της Ορθοδοξίας, τις αξίες και τις αρχές της, την παράδοσή της και τους πλούσιους καρπούς της σε αυτήν τη γη, που εξ αρχής με τους Αποστόλους Παύλο και Βαρνάβα έφθασε το σωτήριο μήνυμα της διδασκαλίας του

ευαγγελίου.

Κυρίες και κύριοι,

Όλοι μας διαπιστώνουμε τα τελευταία χρόνια ότι γύρω μας συμβαίνουν κοσμοϊστορικές αλλαγές. Ο κόσμος όπως τον γνωρίσαμε τις προηγούμενες δεκαετίες υφίσταται τρομερές αναταράξεις και μεταμορφώσεις.

Το σημαντικότερο είναι ασφαλώς οι πολεμικές συγκρούσεις μακράς διάρκειας, με τεράστιο κόστος σε ανθρώπινα θύματα, πρόσφυγες και καταστροφές υποδομών και περιουσιών.

Αρχικώς είναι ο πόλεμος στην Ουκρανία, μεταξύ δύο ορθοδόξων λαών, που μαίνεται εδώ και τρία χρόνια.Αλλά και αυτός στην Μέση Ανατολή, που, δόξα τω Θεώ, τελεί πλέον σε εκεχειρία, και ευχόμαστε η ειρήνη να γίνει μόνιμη.

Την ίδια ώρα, η Ευρώπη, εκτός από την αγωνία για τον ουκρανικό πόλεμο, έχει εισέλθει σε μια φάση οικονομικών αναταράξεων,σοβαρής κρίσης ταυτότητας, αλλά και ανατρεπτικών πολιτικών εξελίξεων. Καταστάσεις που θέτουν σε κίνδυνο τον ρόλο που έπαιζε ως τώρα η ΕΕ στο παγκόσμιο γίγνεσθαι.

Στις ΗΠΑ δε, μια νέα ηγεσία εμφανίζεται ως ταύρος εν υαλοπωλείω, που επιθυμεί να αλλάξει τα πάντα, και μεταξύ άλλων διεκδικεί ακόμη και εδάφη κράτους-μέλους του ΝΑΤΟ, όπως την Γροιλανδία από την Δανία, ή ακόμη και ένα ανεξάρτητο κράτος, όπως είναι ο Καναδάς.

Η παγκοσμιοποίηση όπως την γνωρίσαμε τα προηγούμενα τριάντα χρόνια πνέει τα λοίσθια. Αντιθέτως, αυξάνονται ο ανταγωνισμός και η αλληλοϋπονόμευση.

Σε αυτό το ρευστό περιβάλλον πολλά από αυτά που θεωρούσαμε ως βεβαιότητες φαίνεται να καταρρέουν. Στη θέση των αρχών του διεθνούς δικαίου, το οποίο συνιστά τείχος προστασίας για τους αδύναμους στο παγκόσμιο σύστημα, αναδύεται απειλητικό το δίκαιο της ισχύος.

Ο αναθεωρητισμός γίνεται δόγμα ολοένα και περισσότερων κρατών, που θέλουν να αποκτήσουν την μερίδα του λέοντος από την νέα κατανομή ισχύος και πλούτου.

Αναμφισβήτητα, μεταξύ αυτών των δυνάμεων ξεχωρίζει η Τουρκία. Η τουρκική ηγεσία, με ιδεολογία ένα μείγμα νεοοθωμανισμού και άκρατου εθνικισμού, ακολουθεί μια κατ’ εξοχήν αναθεωρητική πολιτική και δεν το κρύβει.

Γιατί δεν είναι για εσωτερική κατανάλωση η“Γαλάζια Πατρίδα” ή “τα σύνορα της καρδιάς τους”, που βρίσκονται στην βόρεια Κύπρο, στη Θεσσαλονίκη και στην

Κριμαία! Όντως, οραματίζονται την ανασύσταση της οθωμανικής αυτοκρατορίας και επιδιώκουν να αποκτήσουν νέα εδάφη, νέες περιοχές επιρροής.

Γι’ αυτό την βλέπουμε να κινείται στην Υπερκαυκασία, όπου εκτόπισαν τους Αρμένιους από το Ναγκόρνο Καραμπάχ, στην Λιβύη, με την οποία υπέγραψαν και ψευδομνημόνιο για κοινή ΑΟΖ.

Το είδαμε πρόσφατα στην περίπτωση της γειτονικής Συρίας, όπου με την βοήθεια της Άγκυρας οι τζιχαντιστές κατέλαβαν την εξουσία και πλέον η τουρκική παρουσία επεκτάθηκε στο μεγαλύτερο μέρος της ταλαίπωρης αυτής αραβικής χώρας. Θέτοντας σε άμεση απειλή και εκατοντάδες χιλιάδες χριστιανούς που έχουν απομείνει σε αυτό το λίκνο του χριστιανισμού.

Αλλά και γι’ αυτό έχουν μετατρέψει τους βυζαντινούς ναούς, όπως την Αγία Σοφία, σε τζαμιά, ακυρώνοντας την κεμαλική κληρονομιά της εκκοσμίκευσης, και κολακεύοντας έτσι τα πλήθη της ισλαμιστικής ανατολής. Στέλνοντας,επίσης, το μήνυμα ότι ο νεοσουλτάνος της Τουρκίας είναι και ο χαλίφης για όλους τους σουνίτες.

Ως εκ τούτου, ως ελληνισμός οφείλουμε κατ’αρχάς να μην τρέφουμε ψευδαισθήσεις ότι με την Τουρκία μπορεί να λειτουργήσει ο κατευνασμός, ανεξάρτητα αν είναι απαραίτητο να διατηρούμε διαύλους συζήτησης και συνεννόησης.

Ούτε, επίσης, να θεωρούμε ότι αν μόνοι μας δεν αντισταθούμε θα έλθουν κάποιοι τρίτοι να μας σώσουν και να μας προστατέψουν.

Δυστυχώς, οι διεθνείς σχέσεις είναι σχέσεις συμφερόντων και συχνά ωμού ρεαλισμού. Το πάθημα, άλλωστε, της Μικράς Ασίας, αλλά και η εισβολή του 1974 στην Κύπρο πρέπει να αποτελεί για εμάς διαχρονικό μάθημα.

Επομένως, ποια πρέπει να είναι η στάση μας απέναντι στην τουρκική επιθετικότητα;

Πρώτα, απ’ όλα είναι ο συντονισμός μεταξύ Ελλάδος και Κύπρου. Ο χώρος ήταν και είναι ενιαίος από την μυκηναϊκή εποχή. Οτιδήποτε συμβεί στην Κύπρο θα έχει αντίκτυπο στο Αιγαίο και το αντίστροφο.

Η απειλή είναι μια, και η αντιμετώπισή της πρέπει να είναι ενιαία. Ακούω συχνά και τον Αρχιεπίσκοπο της Εκκλησιάς της Κύπρου να το επισημαίνει και έχει απόλυτο δίκαιο. Κανείς και τίποτε δεν κείται μακράν. Ο ελληνισμός είναι ένας.

Δεύτερον, όλη η προσοχή μας να στραφεί στην αμυντική θωράκιση, την

αναβάθμιση των αμυντικών ικανοτήτων Ελλάδας και Κύπρου. Απέναντί μας έχουμε έναν “αστακό”, με πολυάριθμο στρατό και διαρκώς με νέα οπλικά συστήματα. Τα ποσά που ξοδεύει για αμυντικές δαπάνες η Τουρκία είναι ασύλληπτα.

Όμως, η σύγχρονη τεχνολογία δίνει τη δυνατότητα και σε μικρά κράτη να αποκτήσουν αξιόπιστα οπλικά συστήματα, που προκαλούν τεράστιο κόστος στον όποιο επιτιθέμενο.

Και εμείς αυτό που θέλουμε είναι να αντιληφθεί η Τουρκία ότι αν επιχειρήσει το οτιδήποτε το κόστος που θα καταβάλει θα είναι ασήκωτο.

Και η αλήθεια είναι ότι έχουν γίνει σοβαρά βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση και στην Ελλάδα αλλά και στην Κύπρο. Αν χρειάζεται ας μειώσουμε λίγο το βούτυρο για να αυξήσουμε τα κανόνια, γιατί είναι τα κανόνια που μαςκατοχυρώνουν την ελευθερία μας.

Τρίτον, είναι το δίκτυο των συμμαχιών μας. Καταλαβαίνουμε ότι σε έναν κόσμο που επικρατούν τα συμφέροντα είναι δύσκολο να έχεις αποκλειστικές σχέσεις. Όμως, μπορούμε να εκμεταλλευτούμε τις αντιθέσεις που αναδύονται από την υπερμεγέθυνση της Τουρκίας.

Και εδώ έχουμε θετικά δείγματα γραφής, με τις σχέσεις με το Ισραήλ, την Αίγυπτο, και ευρύτερα τον αραβικό κόσμο.

Και ταυτόχρονα, να εμβαθύνουμε τις σχέσεις με αυτούς που βλέπουν σε εμάς τον κομβικό γεωστρατηγικό χώρο για την εξασφάλιση ή προώθηση των δικών τους συμφερόντων, όπως είναι οι ΗΠΑ, η ΕΕ, αλλά και η Ινδία ή και η Κίνα.

Άλλωστε, ηγεωστρατηγική αξία της Κύπρου φάνηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου στην Μέση Ανατολή, και είναι προφανώς αναντικατάστατη.

Όλα τα παραπάνω,όμως, για να έχουν αποτέλεσμα πρέπει να εδράζονται σε ένα υψηλό και ακμαίο ηθικό, το οποίο μπορεί να προσφέρει πρωτίστως η συνείδηση της μακράς ιστορίας μας και η ανάδειξη των αξιών της πίστης μας. Τα στοιχεία, δηλαδή, που συγκροτούν την ταυτότητά μας. Για να πολεμήσει κάποιος πρέπει να γνωρίσει πρωτίστως τι έχει να χάσει αν δεν πολεμήσει. Και η απάντηση είναι τον ίδιο του τον εαυτό.

Οφείλουμε, λοιπόν, ως ελληνισμός να ενισχύσουμε τις παραδόσεις μας, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά μας, την χριστιανική μας ταυτότητα. Και να τα αξιοποιήσουμε με εξωστρέφεια.

Όπως κάνουμε ως Διακοινοβουλευτική Συνέλευση Ορθοδοξίας με την εκστρατεία

μας για την ανάδειξη των χριστιανικών αξιών στην Ευρώπη, που τελούν υπό την επίθεση της woke ατζέντας και ενός θολού πολυπολιτισμού.

Όπως κάνουμε με την αλληλεγγύη μας προς τους χριστιανούς αδελφούς μας στην Συρία και σε όλη την μέση Ανατολή που κινδυνεύουν με διωγμό από τις πατρογονικές τους εστίες.

Πανιερώτατε,

Πριν λίγες ημέρες βρέθηκα στα Τίρανα της Αλβανίας, για την εξόδιο ακολουθία του μακαριστού Αναστασίου, αυτού του μεγάλου ιεράρχη και ιεραποστόλου.

Όλοι, από τους πολιτικούς και εκκλησιαστικούς ηγέτες μέχρι και τους απλούς πολίτες μιλούσαν για το θαύμα της άνθισης της Ορθοδοξίας σε έναν τόπο που η αθεΐα τον είχε μετατρέψει σε πνευματική έρημο. Ναοί και σχολεία παντού. Και η ελπίδα ζωντανή και πάλι.

Ιδού η δύναμη της Ορθοδοξίας, και η δύναμη του Ελληνισμού. Σε αυτούς τους πυλώνες αν στηριχτούμε μπορούμε να ατενίζουμε το μέλλον με αισιοδοξία και αυτοπεποίθηση.

Καλή χρονιά σε όλους!